

ZAPOMENUTÁ

CATHERINE MCKENZIEOVÁ

ZAPOMENUTÁ

ZAPOMENUTÁ

Román

CATHERINE McKENZIEOVÁ

FORTUNA

Original title: Catherine McKenzie: FORGOTTEN

Copyright © 2012 by Catherine McKenzie

Cover photo © Ayal Ardon / Trevillion Images

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2012

Translation © Jana Hejná, 2012

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Redigovala Hana Müllerová

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému nebo jakkoli přenášena, ať již elektronicky, mechanicky, pomocí fotokopíí či jinak, bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-682-5

Pro Tashu

Za to, žeš tu pro mě vždy byla.

A kéž bys byla navždy

PROLOG

Mámin skromný pohřeb se konal jednoho rozpáleného úterý. Její nejlepší kamarádka Sunshine popisovala společné vyrůstání, jako by jí připadalo skutečnější než ta dusná, květinami přeplněná místnost, v níž jsme seděli. Přišlo i několik máminých spolupracovníků z univerzity, v černém a se smutkem v očích. Můj přítel Craig si neustále popotahoval límec a toporně mi svíral ruku. Jen má nejlepší kamarádka Stephanie věděla, co říct, jak mi poskytnout útěchu.

Následující dny jsem se kolem ploužila jak mátoha, jenže ten polospánek byl právě jen to – poloviční – a po nocích mě soužila bdělost. Moc dobře jsem věděla, že bych měla spolykat prášky, které mi mámin lékař vsunul do dlaně krátce po tom, co konstatoval smrt, ale nechtěla jsem ztratit vládu nad svými vzpomínkami. Toužila jsem si ji pamatovat takovou, jaká byla, když jsem vyrůstala, ne to, co se z ní stalo na smrtelné posteli. A svému spícímu mozku jsem se důvěřovat neodvázila.

O týden později jsem strnule usedla naproti právníkovi z naší firmy, který měl na starosti její pozůstalost.

„Jistě víte, že jmění vaší matky není nijak rozsáhlé. Veškeré ty platby za zdravotní péči –“

„Ano, samozřejmě.“

Máma chtěla zemřít doma, a tak jsme obě platily a platily, aby se jí přání vyplnilo.

„Většina jejích aktiv byla ve skutečnosti likvidní. Rozhodla se pro to před několika měsíci,“ zadíval se na mě přes obroučky svých bifokálů.

„Výnosy použila na zaplacení pohřbu a nákup tohoto,“ doplnil a podal mi hnedou obálku.

Byla v ní otevřená letenka první třídou do Tswanalandu, afrického státu, o němž jsem nevěděla skoro nic, a navíc tlustá brožura, jejíž křídové stránky jsem si hned prolistovala. Hemžily se lvy a zebrami a slony. Ajaj.

„Letenka a pobyt jsou rezervovány na vaše jméno.“

V duchu jsem si promítla těch posledních pár dní u mámina lůžka. Jak se její ložnice, kdysi útulná a příjemná, můj nejoblíbenější pokoj v celém domě, změnila v úzkostlivě čistou nemocniční místnost. Poslední připomínkou minulosti byly jen její oblíbené fotografie rozházené na nočním stolku mezi tubami léků. A to, jak mi kladla na srdce, abych neudělala stejnou chybu jako ona. Abych neodkládala to, po čem toužím, i kdyby to vypadalo jako nesplnitelné přání.

„Vždycky jsem se chtěla podívat do Afriky,“ hlesla, její šepot byl jen křaplavá ozvěna toho sytého, zpěvavého hlasu, který jsem znala a milovala.

„Já vím.“

Tohle o ní věděl úplně každý. Vymýšlet pro ni vánoční a narozeninové dárky byla hračka — stačilo jí věnovat cokoliv z toho tajemného kontinentu a ona byla okamžitě nadšením bez sebe. Naše knihovny byly napěchovány právě takovými dárečky, většinou nakoupenými z mého kapesného nebo otcova platu, když s námi ještě žil.

„Chtěla bych, abys místo mě jela ty,“ vydechla teď.

„Ale mami...“

„Prosím, Emmo.“

Chtěla jsem se zeptat proč, ale její mírné hnědé oči mě úpěnlivě prosily, abych zanechala dotazů a prostě souhlasila. Položila jsem jí unavenou hlavu na křehké ramínko a ona mě zlehka poplácala po ruce. Zastyděla jsem se. V téhle chvíli,

možná její poslední, mám přece být ta silná já! Jak se můžu nechat utěšovat? Ale nemohla jsem jinak. Moje matka umírala a já svou maminku zoufale potřebovala.

„Pojedu, mami. Slibuju.“

„Děkuju,“ zavřela oči, na ztrhané tváři šťastný úsměv.

Žila ještě dva dny, ale z bezvědomí se už neprobudila. Její smrt byla otázkou okamžiku. V jednu chvíli tam jen klidně ležela, bledá a nehybná, hrudník se jí pravidelně vzdouval, a o vteřinu později byla pryč. Tak nenápadně, jako by se vlastně skoro nic nestalo, ale tohleto „skoro nic“ mi od základů změnilo život.

„Vy se máte v tomto roce stát společníkem firmy, není to tak?“ ujišťoval se právník spravující dědictví, ruce propletené na nažehlené bílé košili obepínající mu břicho.

„Ano.“

„To by tedy mohlo být problematické.“

„Jak to myslíte?“

„Dovolil jsem si celou věc projednat se správní radou a oni souhlasili, že vám uhradí cenu letenky i zájezdu.“

„Co že jste udělal?“ trhla jsem hlavou. „Proč?“

„Je nám samozřejmě jasné, že nejspíš budete chtít kratší dovolenou, ale... Dejte na mě, má drahá, takto dlouhý výlet by se nesetkal s pochopením.“

Popadl mě vztek a část té mlhy, která tak dlouho halila mou mysl, se rozptýlila.

„Chcete mi snad naznačit, že pokud odjedu, ohrozím tím svou kariéru?“

„Takto otevřeně bych to neřekl,“ usmál se blahosklonně. „Vy soudní advokáti jste všichni stejní.“

Rozzuřeně jsem vstala, brožuru pevně sevřenou v ruce.

„S kým si o tom mám promluvit?“

„Domnívám se, že to není ten nejlepší nápad.“

„To mě nepřekvapuje,“ ucedila jsem, vyšla z jeho kanceláře a odpochovala o dvě patra výš, kde sídlí soudní advokáti. Matt Stuart, vedoucí našeho oddělení, seděl u masivního dubového stolu za prosklenou stěnou, oddělující ho od nás plebejců, a telefonoval.

„Můžu s ním mluvit?“ oslovila jsem jeho sekretářku, rozložitou matronu po padesátce.

„O jak neodkladnou záležitost se jedná?“

„Nesmírně naléhavou.“

„Uvidím, co se dá dělat.“

Rozhodla jsem se počkat ve své menší kanceláři na konci chodby. Stůl přetékal kondolencemi a obrovskými pestrobarevnými kyticemi, z jejichž ostré vůně se mi skoro zatočila hlava. Netečně jsem zírala do e-mailové schránky plné upřímných soustrastí, dokud Matt nezaklepal na dveře. Jako obvykle měl rukávy košile s úzkým proužkem vyhrnuté až k loktům a v hustých stříbrných vlasech jsem jasně viděla stopy po jeho prstech.

„Upřímnou soustrast, Emmo,“ zaduněl hlubokým basem plným obav a účasti.

To už mi říkal na pohřbu. Od máminy smrti to stále dokola omílají všichni. Ale co jiného taky říct?

„Díky.“

„Nathalie mě informovala, že se mnou chceš mluvit.“

A tak jsem mu to předeštlá. Mámin dar. Co chci dělat. Co naznačil mistr Blahosklonný ze správy pozůstalosti. Mluvila jsem se sebejistotou, o níž jsem ani nevěděla. S odhodlaností, která mě samotnou překvapila.

„Chci odjet na měsíc do Afriky,“ uzavřela jsem svou řeč. „Pomůžeš mi?“

O tři obavami naplněné dny později správní rada ustoupila. Dostala jsem svolení vzít si na měsíc volno, ale byl tu jeden háček. Tenhle rok se partnerem nestanu. Má netypická touha věnovat se něčemu jinému než osmdesátihodinovému pracovnímu týdnu vyvolala „určité obavy ohledně mé dlouhodobé oddanosti firmě“. Po návratu budu muset čekat další rok, než znovu zváží, zda mě společníkem opravdu jmenovat.

Když mi to Matt sděloval, ulevilo se mi. Až příliš na to, abych se dokázala patřičně naštvat. Až do té chvíle jsem se děsila, že pokud máminu poslednímu přání vyhovím, zahodím tím všechno, na co jsem celý život dělala, a tak jsem nabídku správní rady uvítala, přestože byla nesmírně tvrdá a přehnaná. Další rok otročení výměnou za jediný měsíc věnovaný matce.

V tu chvíli mi to připadalo jako férový obchod.

O pár dní později mě na letišti odvezla Sunshine, která se měla sama už brzy vrátit domů, do vzdálené Kostariky. S Craigem jsem se rozloučila už předchozí večer. Atmosféra byla dusná, protože jsem nechtěla, aby jel se mnou, ani na čas. Kdyby mi před nedávnem neumřela máma, nejspíš by došlo k hádce, možná i osudové, ale takhle jsme se jen pokoušeli zapomenout na mé úsečné odmítnutí i na to, jak zdráhavě přijal mé vysvětlení, že potřebuju být chvíli sama. Snažili jsme se to vytěsnit, ale všechna ta nevyřčená slova stejně visela ve vzduchu.

Takže teď jsem tedy stála před bezpečnostní kontrolou, za kterou už se mnou Sunshine nemohla. Padly jsme si do náručí a naše objetí trvalo déle než obvykle, jako by se pouto, které nás spojovalo, mělo navždycky a nenapravitelně zpretrhat v momentě, kdy se rozpojíme. Když jsme se nakonec přece jen odtáhly, pohladila mě zhrubými prsty po tváři a obrátila se k odchodu.

„Sunshine!“ zavolala jsem za ní.

„Ano?“

„Proč podle tebe máma chtěla, abych se na tuhle cestu vydala?“

„To ti říct nemůžu, Emičko,“ usmála se. „Na to musíš přijít sama. A určitě přijdeš.“

Její jistota byla tak bezbřehá, až mě to skoro ukonejšilo. Jenže pak odkráčela a já na svých bedrech ucítila tíhu vlastního života. Proploužila jsem se bezpečnostní kontrolou a u brány trpělivě počkala na přilet letadla, v němž jsem pak, uveleбенá v pohodlí první třídy, konečně spolkla ty pilulky, které jsem v den matčiny smrti dostala od doktora. Zatímco se hluboko pod námi přelévaly vody oceánu, mě pohltit bezesný spánek.

A když jsem se vzbudila, byla jsem v Africe.

1. kapitola

Z AFRIKY

O šest měsíců později

SEDÍM NA KUFRU NA KRAJI ROZBAHNĚNÉ CESTY PROTÍNAJÍCÍ VESNICI a čekám na znamení, že se můj odvoz blíží – vzletnutí ptáků, záchvěvy půdy a od příchodu období dešťů i zvuk bahna čvachtajícího pod koly terénního vozu.

Na obloze krouží hejna ptáků, jejich povykování tvoří nikdy neutichající zvukovou kulisu. Vzduch je těžký a zvlhlý, téměř hmatatelný, a měsíc od měsíce tíživější.

Vzpomínám si, jak jsem tohle místo spatřila poprvé, tu nepravidelnou řadu chatrčí se střechami z vlnitého plechu, kruhové shromaždiště ohraničené velkými oblými balvany a skelet rozeštěvané školy ze zářivě žlutého čerstvého dřeva. Ta hrubá stavba – právě tak jsem si v dětství představovala domy, v nichž žila Laura Ingalls Wilderová, když jsem stále dokolečka pročítala její knihy.

Ošklivě nemocnou mě tu zanechali průvodci ze safari zájezdu se slibem, že se co nejdříve vrátí s lékařem. Jenže to dopadlo jinak. Nebyl to doktor, ale Karen s Peterem – dobrovolníci z neziskovky,

která stavěla místní školu – , kdo mě vykurýroval. Vypotřebovali na to celou svou skromnou zásobu léčiv.

Karen mi tu teď při čekání dělá společnost, zatímco Peter zůstal ve vesnici. Sebejisté údery jeho kladiva v naučeném rytmu se rozléhají po okolí. Pozoruje ho hlouček dětí posedávajících na patách, všechny natěšené, že už brzy skončí. Pak totiž konečně začne vyučování a ony se nemůžou dočkat.

Po všech těch měsících, kdy jsem mu na stavbě pomáhala, je pro mě představa, že dokončení školy nezažiju, těžko představitelná.

„Možná bych měla zůstat ještě pár dní,“ nadhodím, ale Karen jen zavrtí hlavou, snědou tvář a temné oči má klidné a jisté.

„Musíme tě dopravit domů, Emmo,“ namítne. „Vánoce jsou za dveřmi.“

Zamrazí mě. V téhle divočině je tak snadné ztratit pojem o čase. Málem bych zapomněla. Vánoce bez mámy. To zní jako výborný důvod, proč tady ještě chvíli zůstat. Ale za tuhle výmluvu už se ukrývám příliš dlouho, teď je načase vrátit se ke svému životu.

„Ale vy se taky co nevidět vrátíte domů, vid’?“ ujišťuju se, protože ti dva bydlí ve stejném městě. Nevím, proč jsme se museli plahočit až na druhý konec světa, abychom se potkali. Ale tak už to prostě někdy v životě chodí.

„Pár týdnů po Novém roce, pokud půjde všechno podle plánu.“

„To jsem ráda.“

V dálce zaslechnu slabý hukot motoru a je mi jasné, že už nebudu čekat dlouho. Vstanu a obrátím se ke Karen. Je o deset let starší než já, o hlavu větší, silnější, rozložitější a jakoby opravdovější.

Strčí ruku do kapsy volných pracovních kalhot a vytáhne malou zavařovačku plnou zeminy. Načervenalé jako zdejší hlína. Jako bláto pleskající pod koly přijíždějícího vozidla.

„Říkala jsem si, že by sis ji mohla přidat do sbírky.“

Natáhnu ruku a sevřu ji kolem sklenice. Obaluje ji slabounká vrstva hlinky, která se mi teď lepí na prsty.

„Děkuju,“ hlesnu právě v okamžiku, kdy landrover konečně zahlédneme.

Vložím zavařovačku do kapsy a obejmů Karen. Sevře mě v oce-
lovém objetí a voní jako ten zdejší vlhký vzduch, jako vysoké se-
žehlé trávy, jako nejspíš voním i já.

„Vyřídíš Peterovi mé sbohem?“

„Vždyť ses s ním rozloučila ani ne před deseti minutami.“

„Já vím, ale stejně.“

„Vyřídím,“ přislíbí a poodstoupí.

Landrover se zacukáním zastaví a ohodí nás sprškou bahna. Jeden velký kus mi s plesknutím přistane na nohavici, a zatímco se otírám, vystoupí z vozu malý podsaditý mužík v propoceně košili.

„Jste připravená vyrazit, slečno?“

„Ano,“ přisvědčím. „Jsem.“

Nakonec jsem za rozbahněnou silnici na úmorné štrece zpátky do hlavního města vděčná. Bláto se lepí na okna a vytváří clonu, skrz niž není vidět to nejhorší. Ale po chvíli už mi to nedá, špínu otírám a sleduju neuvěřitelně změněnou krajinu, tu podivnou změt nejružnějších výjevů. Na krajnici leží v podivném úhlu zářivě bílá běžecká tretra. Na zemi se povalují předměty, které tu nemají co dělat, padlé stromy a kusy zkrouceného kovu. Země se tetelí a krabátí jako horký vzduch nad rozpálenou dálnicí a čím blíž jsme k epicentru, tím víc sílí zápach, který musel být před obdobím dešťů mnohonásobně intenzivnější. Zápach, který voda nikdy docela nespláchne.

Míra devastace, kterou kolem sebe i po všech těch měsících vidím, mě šokuje a skličuje, a zatímco automobil pomalu poskakuje vpřed, vrátím se v myšlenkách zpátky k těm dlouhým dnům stráveným u jediného rádia ve vesnici – někdy tak tichounkého, až se zdálo, jako by vysílalo minimálně z Měsíce –, kdy jsme se pokoušeli si představit, co se nedaleko děje. Ale ani po hodinách napjatého poslechu nedokázala má fantazie vyčarovat obrázek srovnatelný se skutečnou zkázou, která se mi teď mihá před očima.

Cítím bezmoc a hlubokou touhu být už doma.

Na letišti panuje chaos. Je to sice už týden, co část aerolinek obnovila provoz, ale zaměstnanci odbavení v napůl rekonstruované budově nemají ani spolehlivý zdroj elektřiny, ani funkční telefon. Najdu konec fronty a z její nesmírné délky se mi začne chtít brečet, nedá se ovšem nic dělat. Pohybuje se svou vlastní – šnečí – rychlostí a žádný pláč ani křik na tom nic nezmění, ačkoliv v následujících čtyřech hodinách spatřím bezpočet těch, kteří přece jen jednu z těchto taktik zkouší.

Konečně stojím u přepážky. Hubená černoška je mnohem zdvořilejší, než bych byla na jejím místě já. Zkontroluje mou letenku a pas a najde mi místo v letadle do Londýna, které odlétá za dvě hodiny. Celá bezpečnostní kontrola sestává jen ze dvou neuvěřitelně vysokých mužů, kteří na cestující procházející dosluhujícím detektorem vrhají zlověstné pohledy. Rychle se protlačím skrz a před odletem mám ještě čas zastavit se u malého stánku, který prodává – koho by to napadlo! – chicagské hot dogy. Dva vděčně zhltnu a když je letadlo konečně připravené vyrazit, odšourám se na palubu s pocitem, že odsud utíkám.

Letadlo chvíli kodrcá po nedbale vyspravené ranveji plné děr a trsů trávy a nakonec vzlétne. Chaos panující pod námi na okamžik připomíná miniaturní maketu a pak zmizí za hradbou mraků. Položím si hlavu na tvrdou umělohmotnou opěrku a okamžitě usnu.

Na Heathrow padá déšť se sněhem, který nám málem znemožní přistát. Je poledne, doma časné ráno, ale slunce je skryté za šedivými mráčky.

Pomalu procházím obrovskou budovou, jejíž výzdoba prozrazuje, že je advent. Sváteční ráz jí mají dodat nepřeborně elektrické svíčky a vánoční stromky. V porovnání s tswana-landským letištěm je Heathrow neuvěřitelně čisté a jasně osvětlené, jako by bylo zbrusu nové a poslední nátěr na stěnách teprve zasychal. Suchý klimatizovaný vzduch mě škrábe v krku a já si najednou v davu čistě vymydlených cestujících připadám zaprášená a ušmudlaná.

Najdu přepážku svých aerolinek a pomocí otevřené letenky si zarezervuju cestu domů. Pak se vydám k bráně a současně pohledem pátrám, odkud bych mohla poslat zprávu Stephannie a Craigovi, což je něco, k čemu jsem neměla příležitost už pěkně dlouho. Až příliš dlouho. Zaplaším myšlenky na to, proč jsem něco takového dopustila, odpověď stejně neznám.

Procházím kolem informačních kiosků s internetovým připojením, jenže u všech stojí lidé a vypadají, že tu hodlají strávit dobu delší, než mi před odletem vůbec zbývá. Přesto se postavím do fronty a trpělivě čekám, dokud uživatel nevsune do zdířky neznámé mince a neprodlouží si čas o dalších deset minut. Za drobné, co mám u sebe, bych si doma stěží koupila plechovku koly z automatu.

Vzdám to a k bráně dospěju s půlhodinovým předstihem. Usadím se vedle pětatřicátníka, který zuřivě mlátí do klávesnice notebooku. Letný pohled na obrazovku mi prozradí, že píše e-mail, velkými písmeny a s přehrášlí vykřičníků. Na okamžik je mi s.cathay@gmail.com až líto.

„Můžu vám nějak pomoci?“ podívá se na mě nepřátelsky.

„Promiňte... Jen jsem... Myslíte, že byste mi na chvilinku půjčil počítač? Nutně potřebuju poslat pár mailů a všechny kiosky jsou obsazené, navíc nemám drobné a...“ zarazím se a zhluboka se nadechnu, protože se mi do tónu vkrádá hysterie a začínám znít přesně jako ti zoufalci na letišti, z něhož jsem nedávno s takovou úlevou odlétala.

Rozhněvaný muž vypadá zaraženě, úzkost v mém hlase zjemní jeho tvrdé rysy.

„Hlavně se uklidněte, jo?“ prohlásí a položí mi notebook do klína. „Pošlete si, kolik mailů potřebujete.“

Poděkuju a otevřu nové okno prohlížeče, aby mohl svůj naštvaný e-mail později dopsat. Prsty se mi nemotorně pletou na klávesnici a přihlašovací údaje dokážu vypsát až na několikátý pokus. Když se mi konečně podaří naťukat správnou kombinaci písmen a čísel, oznámí mi zběsile blikající rudý nápis, že byl můj účet zablokován z důvodu odesílání velkého množství spamů. Položte prokleju toho hackera, který se mi do schránky naboural.

„Děje se něco?“ zeptá se ten nyní už méně rozhněvaný muž.

„Mám zablokovaný účet.“

„Tak si prostě založte nový.“

A vlastně proč ne? Obrátím se zpátky k počítači a za okamžik mám zbrusu novou a funkční adresu emma.tupper23@gmail.com.

Kliknu na tlačítko Napsat e-mail a zarazím se. Co vlastně po takové době říct? Jak vůbec začít? Stojí vůbec o zprávu ode mě?

Minuty ubíhají, a tak tyhle myšlenky zaplaším a co nejrychleji naťukám Stephaniinu a Craigovu adresu.

Od: Emma Tupperová

Komu: stephanie.granger@aol.com; craig.talbot@tpc.com

Předmět: Jedu domů!

Ahoj,

tohle je vážně absurdní mail! Strašně moc mě mrzí, že jsem se doted' nezvala, ale po návratu vám to všechno vysvětlím, slibuju. Jsem teď v Londýně, zanedlouho odlétám a dorazít bych měla kolem čtvrté odpoledne. Číslo mého letu je BA 3478. Už se nemůžu dočkat, až vás oba uvidím. Hrozně jste mi chyběli.

Mám vás moc ráda.

Em

Bleskově napsanou zprávu zkontroluju. Bude to muset stačit. Stisknu Odeslat, vrátím počítač sousedovi, a právě když mu začínám děkovat, ozve se cinknutí a zdvořilý, odměřený hlas nám oznámí, že je letadlo připravené k odletu. Cestující s malými dětmi a pasažéři vyžadující speciální asistenci se mají dostavit k přepážce, nástup ostatních započne vzápětí. Vstanu, protáhnu se a využiju poslední příležitost k rozhlédnutí. Takže to je tedy Londýn. A já z něj viděla jen letiště. Jednou to musím napravit.

Kultivovaný hlas vyvolá cestující první třídy, já se zařadím do kratičké fronty a ve vteřině už procházím spojovací chodbou ke zbrusu novému letadlu. Každý pasažér má k dispozici vlastní soukromou kóji, kde se může po dobu letu krmit, vyspat nebo sledovat tolik filmů, že by vystačily na půl roku nepřetržité podívané. Jestli je to tou okázalou technologií nebo nahřátými ručníky s citronovou vůní, které mi přinese letuška, nevím, ale srdce

mi zaplaví naděje. Už brzy budu znovu tam, kam patřím, a pak bude všechno, jak má být, přesně jako se to zpívá v té písničce.

Jenže všechno není, jak má být. Mělo mi to dojít už v okamžiku, kdy jsem zjistila, že na mě na letišti nikdo nečeká. Nebo ve chvíli, kdy bankomat zhnuseně vyplivl mou kartu, jako by trpěla odpor-nou infekční chorobou, a své auto jsem na dlouhodobém parko-višti nenašla.

Mělo mi to dojít, ale byla jsem příliš rozrušená. A navzdory všemu šíleně šťastná.

Jsem doma.

Vzduch má konečně onu důvěrně známou vůni, rozumím na-dávkám, kterými mě častují řidiči, když bez rozhlédnutí vyrazím do vozovky. Dokonce i třesutý mráz a otravný kolovrátek koled řinoucích se z reproduktorů před vchodem mě najednou těší, připadá mi, že přesně tak to týden před Vánoci být má.

Nakonec vzdám pátrání po svém autě a uvelebím se na zadním sedadle taxíku. Nemám ani tušení, co mě čeká. Vlastně začnu pa-nikařit teprve poté, co dám před bytem nevděčnému řidiči svých posledních čtyřicet dolarů a zkusím vsunout klíč do zámku.

Protože klíč nepasuje. Zámek se ani nehne.

A právě začalo sněžit.